

'СВЕТА НЕДЕЛЯ

Брой 55 | 25 декември 2005

† ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!

"Слава във висините Богу, и на земята мир, а между хората блага воля" (Лука 2:14)

Възлюбени в Господа, братя и сестри, посещаващи катедралния ни храм "Света Неделя" – Христос се роди – славете Го! Христос слезе от небето – посрещнете Го!

По цялата земя, където вярват в Божието слово се празнува Христовото рождество. И всяка година този празник, като че ли носи със себе си свежа струя любов и светлина. Във всеки дом, във всяко семейство ежегодно текат приготовления за този ден. Децата го очакват с радостно нетърпение, родителите с любов мислят за предстоящото удоволствие за децата, мисли за празничната елха изпълват всички сърца.

Но не трябва да забравяме, че Рождество е преди всичко свещен ден, божествен ден, в който ние почитаме по памет тази безконечна Любов, която не пожали Своя Син за спасение на човешкия род. Затова, за да посрещнем и изживеем достойно този празник, всеки е длъжен да се изпълни с благоговение пред Пречистия образ на Младенеца Иисус, иначе обезсмисляме величието на празника. Празнувайки Христовото Рождество, да се молим духът на

Неговата любов да се събуди и възроди в нашите сърца, та да се намерят в тях ясли, готови да Го приемат, скъпоценни дарове, готови да Му принадлежат. Съдържанието на Рождеството е любов, мир и благоволение, а благоговението е всеопрощение, то е пожелаване добро ва всички и на всеки, то е пълно самоотричане и любов, която обхваща всички хора.

Да се стремим да осъществим сред нас в правда и истина това дълбоко съдържание, за да се повтори и в наши дни това велико чудо – Христос отново да слезе на земята, Духът Му да живее във всекиго от нас, а звуците на ангелската песен постоянно да звучат в нашите души, изпълвайки ги с безкрайна радост.

Като ви честитим Христово Рождество, молитвено Ви пожелаваме на вас и вашите семейства здраве, благопреуспяване в ежедневните ви трудове и благословенно дълголетие! За много години!

От името на свещенослужителите и служителите на храма – иконом **Мина Минчев!**

СЛОВО ЗА РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

“Слава в висините Богу...”

С тази песен по свидетелството на евангелиста Лука, ангелите възвестиха раждането на Исуса Христа. Същото това ангелско пение, наречено от светата Църква “Велико Славословие”, изпълва с радост и ликуване всяка рождественска нощ, когато християните с вяра и в молитва празнуват най-великото събитие в световната история, и с умиление си припомнят Витлеемската пещера и обстановката, която сам Бог избра за място на Своето раждане.

В тази тайнствена свята нощ звуците на ангелския поднебесен хор се сливат с тия на молещите се от земята. В тая ясна и тиха нощ небесните и земните сили си дават среща, и, сякаш цялата вселена пламва в огъня на една всеобща молитва. Земята се повдига, а небето се спуска, и скоро – и ангели и хора – попадат в прегръдките на тия стремежи се една към друга сили, и настъпва краят и началото, смъртта и новото раждане...

Каква мистика таи в себе си всяка рождественска нощ – това може да оцени само оня, който има слух да чуе в нея ангелското “велико Славословие” и неговият припев: “Светий Боже, Светий Крепки, Светий Безсмъртни.

В великото Славословие трептят като струни ония думи, които всеки християнин трябва да си спомня през тая нощ, когато молещият се, обръщайки се към Бога, казва: *”Бъди, Господи, милостив към нас дотолкова, доколкото и ние се уповаваме на Тебе”*.

Искрено вярващият християнин никога не трябва да забравя тези думи от молитвата си, защото според упованието е и милостта, според вярата - и спасението.

Рождението на Спасителя, съпроводено с ангелско ликуване и пение, не е само веднъж в годината, както показва календара. Денят е само възпоменателен празник, пред който Христовата Църква иска да изправи всяка душа и да я възрадва, доколкото е готова за тази радост, а самото раждане се извършва всеки час, всеки миг. За това раждане трябва да мисли и да работи всеки един от нас, защото раждането на Христа в яслите на човешката душа, както и придобиването на Царството небесно, става с усилие и духовно напрежение.

Спасителят се роди в бедната Витлеемска пещера, а не в богатите и позлатени дворци на самодоволните римски претори и на лукавите книжници и фарисеи. Той избра най-чистото в духовен смисъл място, където Кротостта, Смирението и Любовта могат да се срещнат в най-чист вид, без да бъдат

задушавани и окаляни. Не е случайно, че при това Негово раждане присъстваха не високи сановници, не възвеличили се в суетна гордост витии, а простодушните пастири и кротките сътрудници на благородния човешки труд – животните.

Спасителят се ражда всеки час и миг в душата на тия, които са приготвили в себе си ясли за Неговото раждане, които са повярвали дълбоко и искрено в неговото спасително учение, които са готови да се разиграе в простора на тяхната душа трагедията на Богочовека, началото на която е ангелско ликуване, а сърцевината и - претърпени с кротост страдания и приета със свободна воля Голгота.

Не бива да забравяме в светия ден на рождението Христово, че близостта на Бога се чувства не тогава, когато сме сити и доволни, когато имаме излишъци от това, което на другите не стига, когато умът ни е доволен от знанията си и сърцето от щастието си, а тогава, когато сме гладни, обидени и онеправдани, когато се измъчваме, че нямаме това, което трябва да дадем на ближния си, когато умът ни се гърчи в безсилие, и сърцето ни е пълно с мъки и страдания.

Колкото по дълбока е скръбта, толкова е по-близо до нас Бог и Неговото раждане в нас предполага всякога дълбочината на тая скръб. Да не забравяме това и никога да не роптаем срещу страданието, което отваря вратите на нашата душа, за да влезе в нея Спасителят.

Да пожелаем на всички вярващи да почувствуват в себе си предварително радостта на Христовото раждане, да я почувствуват вътре в себе си. Нека във всички обезверени сърца, грешни, разклатени от маловерие и съмнения души да дойде Царят на царете, за да Му се поклонят с гореща вяра, да облеят пречистите Му нозе със сълзите на тая вяра и да се предадат изцяло на любовта Му. И тогава ще чуят със своите собствени уши онази чудна, неземна, ангелска музика на “Великото Славословие”:

Слава във висините Богу и на земята мир, а между хората блага воля.

По времето на Рождество Христово Юдея е под властта на римляните. Цар бил Ирод. Страдайки под чуждо иго, юдеите се утешавали с надеждата за скорошното идване на Спасителя, обещаван от всички пророци. Пророчествата ясно определяли времето и мястото на раждането на Спасителя.

Когато приближило време Мария да роди, тя трябвало да отиде с Йосиф във Витлеем.

Римският император Август заповядал да се направи преброяване в цялата империя.

Всеки отивал да се запише в онова място, където бил роден. Йосиф трябвало да отиде във Витлеем, бащиния Давидов град. По време на преброяването той се оказал малък да побере дошлия в него народ. Йосиф и Мария не могли да намерят място в гостопремницата. Подслонили се извън града в една пещера, където затваряли добитък. Тук Мария родила Сина си, повила Го в пелени и Го положила в яслите.

Първата вест за великото събитие ангелите съобщили на пастирите, които пасели стадата си край Витлеем. Ангел Божий им се явил и им казал: "Не бойте се! Ето, благовестя Ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци! Защото днес Ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ. И ето ви белег; ще намерите Младенец повит, лежащ в ясли" (Лука 2:10). Когато чудесното явление се прекратило, пастирите решили да отидат във Витлеем и да видят случилото се там. Като дошли до пещерата, те намерили Младенеца, лежащ в ясли, поклонили Му се и след това разказали на всички за това, което видели.

След това в Иерусалим дошли мъдrecи от Изток. Те знаели от пророк Даниил времето, когато ще се роди Месията. И когато на изток се появила необикновена звезда, мъдrecите се отправили към Йерусалим да се поклонят на родилия се юдейски цар. Те взели със себе си злато, ливан и смирна, и като дошли в

Иерусалим, питали: "Къде е новородилият се Цар Юдейски? Видяхме звездата Му на Изток и дойдохме да Му се поклоним". А цар Ирод попитал първосвещениците и книжниците къде трябва да се роди Христос, а те му отговорили, че във Витлеем. Тогава царят казал на мъдrecите: "Идете, разпитайте за Младенеца и като Го намерите, обадете ми, за да ида и аз да Му се поклоня!" Мъдrecите веднага заминали, и звездата им показвала пътя. Тя се спряла на мястото, където бил Младенецът. Като влезли, те Му се поклонили и Му поднесли даровете. Сетне мъдrecите заминали по друг път за своето отечество, понеже получили от Бога повеля насън да не се връщат при Ирод. На Йосиф също насън се явил ангел и му казал: "Стани, вземи Младенеца и майка Му и бягай в Египет, и остани там докле ти кажа! Защото Ирод ще търси Младенеца, за да Го погуби". Йосиф веднага тръгнал за Египет, където живял до смъртта на Ирод.

Ирод чакал мъдrecите, но като видял, че не се връщат, и страхувайки се за своя престол, решил да погуби Младенеца. И понеже не знаел как да Го намери, заповядал да избият във Витлеем и в околностите всички младенци от мъжки пол под две години. Това ужасно злодеяние било извършено, но Христос вече не бил в града. Избиването на витлеемските младенци се възпоменава от Църквата на 29 декември.

26 декември – СЪБОР НА ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА

Православната ни Църква, след тържеството в чест на великите свещени събития, случили се в деня на Христовото Рождество, на другия ден събира вярващите да възхвалят с хвалебни и благодарствени песни Божията майка като избран съсъд на Божия промисъл. "Дойдете – подканя ни Църквата на тоя ден – да възпеем майката на Спасителя, която и след раждането пак се оказа Дева!" Това събрание на вярващите на другия ден след Рождество Христово за прослава на света

Богородица, е наречено "Събор на пресвета Богородица"

Същия ден се чества паметта на светия праведник Йосиф, обручник на светата Дева, за живота на когото са запазени малко сведения, а също и паметта на свети цар Давид като славен родоначалник на Исуса Христа и на Яков брат Господен, пръв християнски епископ на град Иерусалим.

27 декември – СВЕТИ АРХИДЯКОН СТЕФАН

След възнесението на Исус словото Господне бързо се разпространило и числото на вярващите растяло всеки ден. Иудейските началници и членовете на синедриона с оже-сточение и гняв виждали успехите на новото учение и започнали да преследват апостолите.

Те ги наказвали, затваряли ги в тъмница, забранявали им да проповядват, но въпреки това Христовото учение се разпространявало и трябвало да се осигуряват житейските потребности на новообразуваното общество. Св. евангелист Лука пише: "Апостолите пък

свидетелствуваха с голяма сила за възкресението на Господа Исуса Христа, и голяма благодат беше върху всички. Помежду им нямаше ни един, който се нуждае, защото тези, които притежаваха земи или къщи, ги продаваха, и донасяха цената на продаденото и слагаха пред нозете на апостолите, и се раздаваше всекому според нуждата".

Между тези, които получавали храна, имало хора от различни страни и народи. Когато броят на християните се увеличил много, между тях се появил ропот. Някои

хора се оплакали, че на техните вдовици се дават малки дажби. Тогава апостолите решили да изберат от числото на учениците 7 души, на които се поверили и грижите за раздаване на дажбите. Те били наречени "Дякони". Пръв измежду 7-те дякони бил Стефан. В Иерусалим числото на вярващите все повече се увеличавало – много от еврейските свещеници се обърнали към Христа. Това ядосало членовете на синедриона. Те встъпили в спор със Стефан, но не могли да противостоят на духовната му сила и мъдрост. Тогава те го обвинили, че хули Бога и Моисеевия закон. Повикали Стефан в синедриона, но вместо да се защитава, той взел да обвинява своите обвинители, че именно те непрестанно нарушават закона. Тези думи възбудили яростта на слушателите: те скърцали със зъби и сърцата им се късали от злоба. А Стефан, изпълнен с Дух Светий, погледнал към небето и пред очите му се открило божествено видение и той им казал: *"Ето, виждам небесата отворени и Сина Човечески*

да стои отдясно на Бога." Тогава всички се нахвърлили срещу него като го измъкнали извън града, където започнали да хвърлят камъни върху него, а той се молел и казал: *"Господи Исусе Христе, приими духа ми!"* След това коленичил и извикал: *"Господи, не им зачитай тоя грях!"* – и стия думи починал.

Молитвата за враговете обаче, не укротила убийците. Те били изпълнени със злоба и грях. От всички най-ожесточен бил един момък на име Савел, жесток гонител на Църквата Христова – оня същият, който по-късно станал най-ревностният проповедник на истинската вяра – апостол Павел.

Тялото на първомъченика било оставено да го изядат зверовете и птиците, но един бележит еврейски законоучител взел тялото му и го погребал в своето имение. Вярващите много плакали за Стефан. През 415 г. мощите на първомъченика били открити чрез чудното видение на един свещеник и пренесени в Сионския храм в Иерусалим.

28 декември - 20000 МЪЧЕНИЦИ ИЗГОРЕНИ В НИКОМИДИЯ

Когато Максимиан се върнал с победа от война с етиопците и пожелал да принесе благодарствени жертви на идолите, той изпратил навсякъде заповед да се съберат хората в Никомидия, за да се поклонят на езическите богове. Антим, епископ Никомидийски, като чул за тая заповед, събрал в църква всички християни и цяла нощ срещу Рождество Христово, служил всеобщо бдение и света Литургия и поучавал народа на Христовата вяра. Като узнал това, Максимиан заповядал да натрупат от всички страни около

голямата църква сухи пръчки и храсти и като ги подпалят, да изгорят всички християни, които се намират вътре. Щом това станало известно на епископа, той побързал да кръсти оглашените и като завършил Божествената литургия, причастил със светите тайни всички християни. Това станало в 302 г.. С това страшно събитие бил поставен венец на най-жестокото гонение против християните, което продължило 10 години и се свършило едва с възцаряването на император Константин.

29 декември – ХИЛЯДИ МЛАДЕНЦИ ИЗБИТИ ОТ ИРОД

Тези невинни иудейски младенци пострадали заради безначалния Младенец Христос – Сина Божий, по заповед на иудейския цар Ирод. Като се видял подигран от мъдреците, които се поклонили на Новородения Цар, но не се върнали при него, а по друг път заминали за страната си, Ирод твърде много се разгневил и, страхувайки се да не би новороденият Цар Иудейски да му отнеме царството, заповядал да избият всички младенци във Витлеем и всичките му предели, от две години надолу. Тогава се сбъднало пророчеството на Иеремия: *"Глас бе чут в Рама, плач и ридание и писък голям. Рахил плачеше за децата си, и не искаше да се утеши, защото ги няма"*(Мат.2:17-18). Така жестокият Ирод прине-съл в жертва на своето необузвано властолюбие хиляди

младенци, като не знаел, че Иисус Христос се е родил да устрои не царство на земно владичество, а на вечното спасение; че всички хитрини човешки са безсилни и напразни за всемогъщия Божий промисъл, който властно и безпрепятствено устройва спасението на света; че животът на самия Ирод, който самонадеяно се грижел само за себе си, ще се продължи не повече от година и че съдбата му зависи от Бога! Божият съд – по думите на църковните писатели – постигнал Ирода чрез страшни болести, които пре-кратили живота му за беззаконното избиване на невинните. Мъчениците-младенци влезли в Царството небесно не през вратата на светото кръщение, но чрез мъченическата смърт за Иисуса Христа, която Сам Той нарекъл "кръщение" (Марк 10:19).